

РОЗДІЛ 1

Мій чоловік занадто довго помирає. Я сиджу біля його ліжка, незмінно віддана дружина, спостерігаю, як важко здійснюються його груди, й молюся, щоб цей подих став останнім.

Заради бога, та йому ж майже шістдесят чотири. Він страждає на всілякі хвороби, нажиті за роки, сповнені розпусти, надмірностей і чортзна-чого ще. Проте Адріан Демос, герцог Фоліос, чіпляється за життя так, ніби воно ще може щось йому запропонувати: прикутий до ліжка хтивий старигань, для якого бачити мене щодня — єдина втіха.

Фоліос вовтузиться, немовби почувши мої думки, і я озирваюся через плече, щоб перевірити, чи Кірос досі стоїть у кімнаті, а тоді трохи відсовую крісло.

Опускаю погляд і чекаю.

— Хризанто, — стогне старигань.

— Я тут, чоловіче, — тягнуся до нього й беру його велику волохату руку.

— Ти сьогодні прекрасна, — каже він.

— Дякую.

Ледь стримуюся, щоб не закотити очі, бо ж саме так він вітається щоранку, наче завдяки компліментам зможе отри-

мати те, чого справді бажає від мене — своєї дев'ятнадцятирічної дружини.

Фоліос причмокує губами.

— Води.

Я повертаюся до глечика на тумбочці біля ліжка, але бачу, що він порожній.

— Певно, вночі вам дуже докучала спрага, Ваша світлосте. Я наповню ваш кухоль.

— Нехай Кірос сходить.

У мене волосся стає дибки на потилиці, але втримую на обличчі маску байдужості. Живучи з герцогом, я часто почуваюся так, ніби мої легені стискає залізний обруч. І він тисне ще дужче від самої думки про те, щоб лишитися з герцогом наодинці.

Кірос, привабливий молодий лакей, зустрічається зі мною поглядом. Він випромінює співчуття й жалість, але я ледь помітно киваю. Бракувало ще, щоб мого друга звільнили за невиконання наказів.

— Зараз, Ваша світлосте, — каже він. — Я швиденько, — остання фраза адресована мені.

Щойно той виходить з розкішної спальні господаря маєтку Фоліосів, старигань висмикує руку й тягнеться до моїх грудей.

Давно звикла до витівок герцога, встаю і розвертаюся, щоб уникнути доторку, але запізно. Перш ніж я опиняюся поза досяжністю, він устигає ляснути мене по сідницях. Я не підіймаю очей.

Це найкраща тактика, щоб приховати справжні думки.

— Почитати вам сьогодні? — запитую.

Фоліос пирхає.

— Ні. Більше ніяких книжок. Ходи-но сюди.

— Більше книжок, кажете? Дозвольте я оберу, — плавно підходжу до ряду полиць, вишикуваних уздовж стіни на протилежному боці кімнати.

— Клята дурепо, — бурчить Фоліос. — Я заплатив твоєму батькові сім тисяч некосів за тебе. Таке марнотратство.

— Мені шкода, чоловіче, — обруч стискається дужче.

— Не треба мені твоїх шкодувань. Я хочу, щоб ти задерла спідниці, вилізла до мене на ліжко й виконала свій подружній обов'язок.

Так званий обов'язок, до якого він, на щастя, не зміг мене присилувати через хворобу.

— Який обов'язок може бути важливішим, ніж догляд за моїм чоловіком? — запитую.

Він не бачить у моїх словах зухвалості. Ніхто не бачить. Я довго й наполегливо працювала, щоб здобути репутацію простачки. Це рятувало мене незліченну кількість разів. Саме так маніпулювала батьком, щоб видав мене за смертельно хворого заможного герцога. Якби ж я тоді знала, на що підписуюсь. Фоліос розкрив свою справжню сутність лише після того, як ми побралися. Я думала, старигань просто хотів мати біля себе компаньйонку, поки не приєднається до чортів в одному з пекл.

— Твій нічний обов'язок, — уточнює герцог.

— Зараз день, чоловіче.

— Я знаю!

Кімнату наповнює його кашель, а я вдаю, що не помічаю, неквапно розглядаючи ряди книжок. Уже знаю, яку оберу, та не спішу знову наблизитися настільки, щоб він зміг мене дістати. Принаймні до повернення Кіроса.

Фоліос, можливо, і мерзенний старигань, але любить тримати марку перед прислугою. Або ж він усвідомлює, що чинить

неправильно, і намагається зберегти бодай якусь репутацію, або ж вважає, що подружні справи не повинні виходити за стіни спальні. Хай там як, у присутності інших герцог не розпускає рук, хоча Кірос частенько заставляв його за непристойностями. За останні два місяці — а саме стільки триває мій шлюб — мене хапали, щипали, ляскали й мацали незліченну кількість разів.

Але все це окупиться, щойно Фоліос ляже в могилу. У герцога немає ні власних дітей, ні родичів, які могли б успадкувати титул, тож після його смерті все це перейде мені. Маєток, герцогство, слуги, гроші. Усе належатиме мені, і я робитиму те, що забажаю. Жоден чоловік уже не вирішуватиме моєї долі. Я назавжди стану овдовілою герцогинею.

Назавжди вільною.

Це майбутнє так близько, що я відчуваю його передсмак. Ще кілька тижнів. Щонайбільше місяць. Довше Фоліос не протягне.

І тоді мені вже не доведеться приховувати себе справжню.

Зачувши тихі кроки Кіроса, беру з полиці збірку поезії. Побачивши мене на іншому боці кімнати, лакей ніби з полегшенням видихає. Його співчуття зайве — я можу впоратися зі старим, — та все ж приємне.

Повертаюся до свого крісла, а Кірос тим часом допомагає герцогу напитися. Фоліос ледь не давиться, прочитавши назву томика, який я тримаю в руках.

— Ні, — каже він. — Ненавиджу поезію.

Власне, саме тому я її й обрала.

— Поезія прояснює розум, Ваша світлосте. І оживляє душу.

Він ще щось бурчить, але замовкає, щойно я починаю читати. Думаю, йому подобається звучання мого голосу, хоч дебільшого старий витріщається на мої груди, тож я піднімаю

книжку трохи вище. Хвилин за десять таких читань кімнатою знову розходиться хропіння.

— З вами все добре, Ваша світлосте? — запитує мене Кірос.
Тихенько, щоб не розбудити герцога.

— Цілком, Кіросе, а ти як?

Я згортаю книжку й розвертаюся в кріслі, щоб як слід роздивитися лакея. Навіть у лівреї він досить вродливий. Убранний у традиційну білу сорочку, рукавички й панчохи з чоботами. Завжди охайний і бездоганний, з ідеальною поставою. На виразному підборідді по центру видніється чарівна ямочка, а зелені очі завжди здаються ясними. Зачесане назад вигоріле на сонці волосся спадає нижче вух, а міцній статури може позаздрити більшість слуг.

День у день лише ми з Кіросом скніємо в цих покоях, доглядаючи за герцогом і задовольняючи всі його потреби. Зрідка з'являється маленький син Кіроса, якому кортить показати нам жаб, спійманих у ставку на території маєтку, або камінці, знайдені в лісі. Хлопчик знає, що не можна шуміти, коли герцог спить, тож обережно привертає нашу увагу й ненадовго витягує з кімнати, щоб похвалитися своїми трофеями.

Я завжди користуюся цією нагодою.

— Дуже добре, Ваша світлосте, — Кірос тактовно не каже ні слова про мій шлюб з герцогом і про те, чого я зазнаю. Йому вистачає здорового глузду, щоб розуміти, що я не хочу обговорювати таке приниження. — Ніко вранці вивчив нове слово, — промовляє натомість, щоб перевести розмову на приємніші теми.

Я усміхаюся.

— І яке?

— Обурений.

— Яке серйозне слово для чотирирічки.

— Тільки йому такого не кажіть. Йому чотири з половиною і ні днем менше.

За час, проведений разом у цій кімнаті, я чимало дізналася про Кіроса та його минуле. Йому минуло сімнадцять, коли народився син. З матір'ю хлопчика він одружений не був, і, завагітнівши, вона чітко дала зрозуміти, що не зацікавлена у вихованні дитини. Хоча закон і не вимагає такого від самотніх чоловіків, Кірос узяв на себе роль батька-одинака.

— А де Ніко зараз? — питаю.

— На кухні, допомагає кухарю. Ви ж знаєте, який він ласун.

— Треба буде пізніше його знайти. Мені вже кортить почути, як він намагатиметься вплести слово «обурений» у речення.

До кімнати заходить Доран, ще один лакей. У руках тримає тацю з одним-єдиним листом.

— Вам лист, герцогине, — гучно оголошує він, знову розбудивши Фоліоса. Мені хочеться дорікнути, однак утримую на губах подобу усмішки.

— Дякую, Доране, — кажу й підводжуся взяти складений пергамент.

— Я снідатиму, Кіросе. Сходи принеси їжу, — каже герцог, пожвавившись.

Навіть не зауважую, як слуги виходять з кімнати. Я надто зосереджена, розглядаючи почерк на листі.

Він належить моїй сестрі.

Алессандра мені ніколи не пише. Я теж украй рідко їй щось надсилаю: лише коли хочу розважитися, присоромивши. Вона вважає мене пихатою нездарою, але від того стає ще цікавіше. Алессандра завжди була надто відвертою у своїх бажаннях і способах, якими збиралася втілити їх у життя. Нині ж вона намагається звабити Короля Тіней.

Я посміхаюся про себе. Якщо він мене не захотів, то її тим паче не захоче. Річ не в марнославстві. Нехай я й успадкувала материну красу, але це неважливо. Лише на гарненькому личку далеко не заїдеш. Значно важливіше, що я краща акторка. Я вмію видати себе за ту, кого хочуть бачити чоловіки. А я за своїла, що чоловіки прагнуть бачити жінку, яку, на їхню думку, зможуть контролювати. Тому прикидаюся покірною. Слухняною. Коли чоловіки думають, що можуть тебе контролювати, то й не пильнують за тобою. Вважаючи тебе дурною, вони частіше легковажать зі словами у твоїй присутності.

А от Алессандра... Я завжди могла вгадати, що в неї на думці. Хоч, мушу визнати, не припускала, що сестра здатна на вбивство. Коли розкрилася правда про те, що спіткало її першого коханця, для мене це стало несподіванкою. Та ще дужче вразила новина про негайне королівське помилування.

Це моя провина, що ми не близькі. Ми завжди змагалися за батькову увагу. Матінка була для нього цілим світом, але після її смерті, коли мені виповнилося дванадцять, а Алессандрі — одинадцять, я знала, що його любов перейде або до мене, або до неї. У його серці завжди вистачало місця лише для однієї жінки, тож я швидко перетягнула увагу на себе, перш ніж Алессандра бодай зрозуміла, що відбувається. Якби могла, вона вчинила б точнісінько так само.

Ми живемо у світі, де все вирішують чоловіки. Де нам жити. Коли ми отримаємо гроші. За кого вийдемо заміж. Я знала, що мій найліпший шанс на щастя — це обвести батька навколо пальця. Тож тут або вона, або я.

Я обрала себе.

Іноді мене гризе сумління, але щойно отримаю бажане, це вже не матиме значення. Ставши заможною і не маючи зобов'язань перед жодним чоловіком, я зможу робити все, що